

Клене мій опалий, геть залеженілий...

Сергій Єсенін

Клене мій опалий, геть залеженілий,
Чом стоїш зігнувшись в завірюсі білій?

Може, щось побачив? Може, щось чувати?
Ніби за село ти вийшов погуляти.

І, як п'яний сторож, загубив дорогу,
Вгрузнув у заметі, приморозив ногу.

Ой, і сам я нині наробив публіки:
Не дійду додому з тої пиятики.

Там верба зустрілась, там сосну помітив,
Їм горлав пісні я в заметіль про літо.

Сам собі здавався я таким же кленом,
Тільки не опалим, а іще зеленим.

І згубивши сором, не зберігши й рїску,
Як чужу дружину, обіймав берїзку.

Переклад Олександра Грязнова